

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.735/2016/3.szám

A tanács tagjai: . Havasi Péter a tanács elnöke

. Döme Attila előadó bíró

. Zumbók Péter bíró

A felperesek: I.rendű
II.rendű
II.rendű

A felperesek képviselője:

Szücs Péter Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: dr. Szücs Péter ügyvéd)

Az alperes: alperes

Az alperes képviselője:

. Molnár Ágnes Flóra ügyvéd

Az alperes beavatkozója:

Alperesi beavatkozó

Az alperes beavatkozájának képviselője:

Bebesi Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: dr. Bebesi István ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.672/2015/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

ővárosi Törvényszék 8.P.22.841/2014/23.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott, a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítélet nem vagyoni kártérítéseket elutasító részét helybenhagyó rendelkezését hatályon kívül helyezi; ebben a keretben az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és az I. rendű felperesnek járó nem vagyoni kártérítést 10.000.000 (tízmillió) forintra és kamatára felemeli, míg a II. rendű és III. rendű felperesekét személyenként 2.000.000-2.000.000 (kétfélmillió-kétfélmillió) forintra és kamataira emeli fel.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek további 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint a II. és III. rendű felpereseknek személyenként további 95.000 (kilencvenötezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 80.000

(nyolcvanezer) forint, a II. és III. rendű felpereseknek személyenként 32.000 (harminckétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A 26. életévében lévő nő beteg I. rendű felperesnél 2005. november 28-án gennyes váladékozású sipoly nyílás diagnosztizálását követően az alperes Sebészeti Osztályán végbélfisztula részleges műtéti eltávolítására került sor. A műtét sikeres volt. A műtét időpontjában a kezelőorvosok észlelhették a végbél körüli külső záróizom csoport gyulladását, ami miatt az már nem volt működőképes állapotban, emiatt számíthattak arra, hogy amennyiben a széklet tartását önmagában is biztosítani képes belső záróizom rendszer is sérül, a széklettartási képesség elveszhet. A sikeres műtétet követően egyidejűleg törekedtek a tályogüreg szanálására és a sipolyjárat megszüntetésére is. A kezeléseknél ez az egyidejű halmozása a végbél körüli záróizom rendszer károsodásának esélyét megnövelte. Amennyiben kétlépcsős, halasztott ellátásra került volna sor, nagyobb lett volna az esélye, hogy az I. rendű felperesnél nem jelentkezik a műtétet követően székletinkontinencia, ami kialakult. Ezt az inkontinenciát az időközben elvégzett záróizom plasztika és rekonstrukció, valamint végbél záróizom raffolás ellenére sem lehetett érdemben javítani. Az I. rendű felperes a műtétet követő ellátásának fokozat nélkülsége miatt a műtét óta a székletét tartani nem tudja, folyamatosan pelenkázásra szorul.
- [2] Az alperes kártérítési felelősségét az I. rendű felperes műtétével összefüggésben kialakult károk vonatkozásában a Fővárosi Törvényszék a 2013. október 22. napján jogerőre emelkedett P.24.228/2010/64. számú közbenső ítéletével megállapította.
- [3] A II. és III. rendű felperesek az I. rendű felperes szülei. Kapcsolatuk az I. rendű felperessel annak műtétjét követően az egészségkárosodása miatt szorosabbá vált, számára szülői támaszt, segítséget biztosítanak.

A felek kérelmei

- [4] Az I. rendű felperes 10.000.000, a II. és III. rendű felperesek egyenként 2.000.000-2.000.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére kérték kötelezni az alperest, kérték továbbá ezeknek az összegeknek 2005. november 28. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint számított késedelmi kamataiban való marasztalását is. Ezen kívül az I. rendű felperesnek vagyoni kártérítési igényei is voltak gyógyszerköltség, pelenka többletköltség, közlekedési többletköltség és jövedelempótló járadék címén.
- [5] Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték arra hivatkozva, hogy szakmai szabályszegés az I. rendű felperes ellátása során nem történt. Emellett az I. rendű felperes által igényelt nem vagyoni kár összegét túlzónak találták, a II. és III. rendű felperesek esetében pedig arra hivatkoztak, hogy az I. rendű felperes állapota az ő pszichéjükben kóros elváltozásokat nem eredményezett, pszichiáterhez, pszichológushoz nem kellett forduljanak. Vitatták a vagyoni kártérítési igényeket is összegszerűségükben, a jövedelemveszteség címén érvényesíteni kívánt

követelést pedig jogalapjában is, kétségbe vonva, hogy az I. rendű felperes az egészségkárosodása hiányában reálisan elérhette volna a keresete tárgyává tett és általa állított többletjövedelmet.

Az első- és másodfokú ítélet

- [6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 15 nap alatt 7.500.000 forint nem vagyoni kártérítést, továbbá 3.204.019 forintot lejárt költségpótló járadékként és 2015. április 1. napjától a jövőre nézve minden hónap 10. napjáig véghatáridő nélkül havi 27.505 forintot folyamatos költségpótló járadékként gyógyszerköltség, pelenkaköltség és közlekedési többletköltség címén együttesen. Ezt meghaladóan az I. rendű felperes keresetét elutasította. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. és III. rendű felpereseknek egyenként 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és ennek járulékait. Végül rendelkezett a perköltségek viseléséről is.
- [7] Az elsőfokú bíróság a felpereseket az alperessel szemben megillető nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor értékelte, hogy az alperes felróható magatartásának eredménye a kedvezőtlenebb gyógyulási esély, nem pedig a legkedvezőtlenebb következmény. Az okozatosságnak ezt a bizonytalanságát az összszerszerűség kialakításakor annak indokolt mértékét csökkentő körülményként vette figyelembe. Figyelemmel volt továbbá a maradandó fogyatékoság jellegére, azaz a természetes széketürítési rend és képesség elvesztésére, melynek mindennapi megélése nyilvánvalóan és bizonyítottan rendkívüli kellemetlenségekkel jár. Szem előtt tartotta az I. rendű felperes 26 éves életkorát, azt, hogy ilyen fiatal életkortól szembesül a kialakuló helyzettel, ami nyilvánvalóan befolyásolja az életmódját, akár a párkapcsolatok megélése terén is. Értékelte, hogy a klinikai szakpszichológus szakkonzultáns megállapításai szerint ez az inkontinencia az I. rendű felperest érzelmileg rendkívül erősen megviselte, szuicid indíttatása sem kizárható, depressziós állapota pszichiátriai gyógyszeres kezelés ellenére is fennáll, holott pszichiátriai előzménye a műtétig negatív volt, azóta viszont ez irányú kezelése a jövőre nézve is indokolt és szükséges. Értékelte, hogy az I. rendű felperes félelemérzetei adekvátak, szakértői szempontból is indokolhatóak, hogy inkontinens állapota miatt kerüli a tömeget, illetve a tömegközlekedési eszközök igénybevételét. Az I. rendű felperes által igényelt nem vagyoni kárösszeget azonban alapvetően azért találta túlzónak, mert az alperesi felróhatóság az előbbieken részletezett esély csökkenésében áll, ezzel összefüggésben hivatkozott a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.160/2011/8. és a Pécsi Ítéltábla Pf.I.20.310/2009/5. számú ítéletére, a BDT 2010.2197. számú közzétett eseti döntésre.
- [8] A II. és III. rendű felperesek vonatkozásában értékelte, hogy az I. rendű felperes által megélt kellemetlen élmények, testi fogyatékoság a szülőket sem hagyta érintetlenül. Annak ellenére, hogy a perben kirendelt pszichiáter szakértő álláspontja szerint a náluk kialakult lelki károsodás mértéke nem éri el a betegség szintjét, megállapíthatónak találta, hogy az egészséges családban éléshez fűződő joguk sérült, életmódjuk, életvitelük átalakult, továbbra is saját háztartásukban foglalkoznak az I. rendű felperes állapotával, gondjaival, törődésük jelentős mértékben az I. rendű felperes irányába terelődik, elvonva a figyelmüket az egyéb családi körülményektől. Az esetükben értékelte emellett azt is, hogy az életüket más, a családhoz tartozó idős személyek gondozása is leköti és befolyásolja, ezért az általuk igényelt nem vagyoni kárösszegeket is eltúlzottnak találta és a felére csökkentette. Ennek jogszabályi alapjaként felhívta az Alkotmány 70/D. §-át, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontját, valamint hivatkozott a 34/1992. (VI.1.) AB határozatban foglaltakra is.
- [9] Az elsőfokú ítélet ellen valamennyi peres fél fellebbezett. A másodfokú bíróság a jogerős ítéletével

az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta és az alperes által az I. rendű felperesnek fizetendő vagyoni kártérítés összegét 3.406.217 forint lejárt jövedelempótló járadékkal, valamint havi 45.395 forint folyamatosan fizetendő jövedelempótló járadékkal felemelte. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta és a megváltozott pervesztesség-pernyertességi arányokhoz képest rendelkezett az első- és másodfokú perköltségek viseléséről, figyelembe véve a peres feleket megillető költségkedvezményeket is.

- [10] A másodfokú bíróság az ítélete indokolásában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság jogerős közbenső ítéletének állásfoglalása szerint az I. rendű felperes kára a teljes zárizom-elégtelenség kialakulásában áll. Ehhez képest viszont az elsőfokú bíróság a kártérítés összecszerúségének megállapítása iránt folytatódó eljárásban jogszerűtlenül tett olyan megállapítást, amely szerint az alperesi felróható magatartás eredménye a kedvezőtlenebb gyógyulási esély és nem a legkedvezőtlenebb következmény, az inkontinencia, ugyanis az ítélt dolog hatálya [Pp. 229. § (1) bekezdés] a kártérítés összecszerúségének a megállapítása során is köti a bíróságokat. Kifejtette, hogy a bíróság nem értékelheti olyan tényezőként a gyógyulási esély csökkenésében álló alperesi felróhatóságot, amely akárcsak részben is mentesíthetné az alperest a jogerős közbenső ítéletben foglaltak szerint fennálló kártérítési felelőssége alól.
- [11] Utalt a másodfokú bíróság arra, hogy a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása sohasem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményének figyelembevételével történhet, ezen belül pedig figyelemmel kell lenni a károsultat ért nem vagyoni sérelem jellegére, súlyosságára, arra, hogy a károkozó magatartás folytán hogyan változtak a károsult életkörülményei. Összehasonlító adatként kell vizsgálni a károkori ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat által hasonló esetekben alkalmazott kártérítési összegek nagyságrendjét is. Mindezek előrebocsátását követően azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítési összegek meghatározása során a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve a kár bekövetkeztekori, 2005. évi ár- és értékviszonyokat, valamint a más hasonló ügyekben megállapított összegeket is alapul véve az I-III. rendű felperesek által elszenvedett sérelmekkel arányban állóan állapította meg a nem vagyoni kártérítések mértékét, kifejtve azt is a másodfokú ítélet indokolásában, hogy ezek (azaz az elszenvedett sérelmek) mellett nem értékelhető a nem vagyoni kártérítés mértékét csökkentő tényezőként a gyógyulási esély csökkenésében álló alperesi felróhatóság. A másodfokú bíróság megállapítása szerint nem merült fel sem a felperesek, sem az alperes fellebbezésében foglaltak alapján olyan ok, tény vagy körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna a döntése meghozatalakor, illetőleg amely kellő alapot adhatna az elsőfokú bíróság mérlegelésen alapuló döntése felülmérlegelésére, a nem vagyoni kártérítések összegének a megváltoztatására. Erre még annak figyelembevételével sem látott okot, hogy a perben valóban nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a II. és a III. rendű felperesek életét más, a családhoz tartozó idős személyek gondozása is lekötne.

A felülvizsgálati kérelem

- [12] A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezése és a nem vagyoni kártérítési igényeik maradéktalan teljesítése iránt.
- [13] Felülvizsgálati kérelmükben a felperesek utaltak arra, hogy az elsőfokú bíróság a jogerős közbenső ítéletét követően ún. „bújtott” kármegosztást alkalmazott, aminek tarthatatlanságával - a fellebbezésben foglaltakkal egyezően - a másodfokú bíróság is egyetértett. Emellett a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összecszerúségének meghatározása során helyesnek találta az

elsőfokú bíróság által figyelembe vett egyéb körülményeket, úgymint a bekövetkezett hátrányos változásokat, a kárkori ár- és értékviszonyokat, valamint az összecszerűség tekintetében irányadó bírói gyakorlatot. A másodfokú bíróság e három körülményt találta mérlegelhetőnek és értékelhetőnek, ezzel szemben az elsőfokú bíróság ezek mellett negyedikként értékelte a másodfokú bíróság által értékelhetetlennek minősített esélycsökkenést, azaz a felróhatóságnak a jellegét. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az összecszerűséget a keresetben követelt összeg vonatkozásában csak és kizárólag e legutóbbi tényező negatív kihatása miatt mérsékelte, a felperesek álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak a jogi álláspontjához képest meg kellett volna változtatnia az elsőfokú ítéletbe foglalt nem vagyoni kártérítések összecszerűségét a kereseti követelésnek megfelelően és azzal megegyezően, mert a jogerős ítéletben foglalt indokolás szerint is az elsőfokú bíróság által egyedül csökkentő tényezőként értékelt körülmény a másodfokú bíróság szerint sem értékelhető összecszerűséget csökkentő tényezőként. Álláspontjuk szerint az első- és másodfokú ítélet is sérti a Pp. 229. § (1) bekezdését, mert a res iudicata ellenére bűjtatott, tiltott kármegosztáson alapulnak, ebből az okból kifolyólag mindkét ítélet sérti az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 355. § (1)-(4) bekezdését, azaz a teljes kártérítés elvét is. Mindezek mellett hivatkoztak a felperesek arra, hogy a részükre megítélt nem vagyoni kártérítés összecszerűségének mértéke a más hasonló ügyekben megállapított bírói összecszerű gyakorlatnak sem felel meg. Hivatkoztak a Kúria Pfv.III.20.121/2014/6. számú ítéletével hatályában fenntartott jogerős ítéletre, amelyben a Kúria a jelen per I. rendű felpereséhez hasonló jellegű és súlyosságú sérülés esetén hozzátartozói igényként a férj részére a kereseti kérelemmel azonos mértékű nem vagyoni kártérítést ítélte meg, továbbá hivatkoztak a Győri Ítéltábla Pf.I.20.241/2010/5. számú jogerős ítéletére is, amelyben egy gyermek karjának mozgásbeszűküléssel járó maradandó egészségkárosodása esetén a vele együtt élő édesanyja részére a 2002. évi ár- és értékviszonyok mellett 1.500.000 forint és kamatai nem vagyoni kártérítési összeg meghatározására került sor. Utaltak emellett arra, hogy a perbeli eset három évvel későbbi, és a jelen peres eljárás személyében károsodott felperese az egészségkárosodásából adódóan folyamatosan a szüleivel fog együtt élni, akiknek a gyermekük sokkal súlyosabb egészségügyi és pszichés problémáival kell megküzdeniük. Álláspontjuk szerint a kirívóan okszerűtlen mérlegeléssel megállapított kárpótlás nem felel meg a teljes kártérítés elvének [Ptk. 355. § (1)-(4) bekezdés], mert nem alkalmas arra, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozását eredményezze. Hivatkoztak arra, hogy a bírósági gyakorlat csupán az egyik szempont az összecszerűség meghatározása során, az ettől való eltérés lehetséges, azonban ehhez szükséges a hátrányelemek megállapítása, a különbözőségek értékelése és a bírói gyakorlattól történő eltérés indokolása abban a körben, hogy azt mely többleshátrány, illetve mely hátrány hiánya alapozza meg. Az első- és másodfokú ítéletek a nem vagyoni kártérítés összecszerűségének megállapításánál csupán állították, hogy a bírói gyakorlatnak megfelelően, azzal összhangban foglaltak állást, ezzel szemben azonban a felperesek álláspontja szerint ténylegesen jelentős mértékben (50%) eltérnek attól, amely eltérés már olyan nagyfokú, hogy megalapozza az ítélezés kirívóan okszerűtlen voltát. Sérelmezték, hogy elmaradt a bírói gyakorlat demonstrálása az ítéletekben annak ellenére, hogy azok a bírói gyakorlattal fennálló összhangra hivatkoznak. Mindezek folytán a felperesek álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1)-(3) bekezdéseit és a 221. § (1) bekezdését is.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [14] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül, amelynek eredményeként megállapította annak jogszabálysértő voltát.
- [15] Az ügyben hozott közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően a felpereseket megillető követelés összecszerűségét a jogerős közbenső ítéletben megállapított terjedelmű felelősséghez mérten kellett

meghatározni. A jogerős közbenső ítélet az alperes felperesekkel szemben fennálló kártérítő felelősségét az I. rendű felperesnél bekövetkezett egészségkárosodás, annak egésze tekintetében, a felperesen 2005. november 28-án elvégzett végbélsipoly műtét után kialakult széklet inkontinenciából fakadó felperesi károk vonatkozásában állapította meg. Ehhez képest az elsőfokú bíróság valóban a Pp. 229. § (1) bekezdésének megsértésével vette figyelembe a nem vagyoni kárigény értékelésénél, a kártérítés összegének meghatározásakor azt, hogy az alperes terhére róható magatartás eredménye csupán a gyógyulási esély elvesztése, és nem a - legkedvezőtlenebb következménynek nevezett - kialakult egészségkárosodás. A másodfokú bíróság ezért helyesen állapította meg és fejtette ki ítélete indokolásában, hogy a jogerős közbenső ítélethez fűződő anyagi jogerő nem teszi már lehetővé a kártérítési felelősség terjedelmének vitássá tételét.

- [16] A másodfokú bíróság a fenti kérdésben helyesen foglalt állást, azonban azzal a félreérthetően megfogalmazott mondatával, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékét az ügyben értékelendő összes körülmény okszerű mérlegelésével „az I-III. rendű felperesek által elszenvedett sérelemmel arányban állóan állapította meg, helyesen kifejtve, hogy nem értékelheti a nem vagyoni kártérítés mértékét csökkentő tényezőként a gyógyulási esély csökkenésében álló alperesi felróhatóságot”, alapot adott a felpereseknek a felülvizsgálati kérelmük elsődlegesen indokaként feltüntetett logikai okfejtésre, mert azt a - figyelmes értelmezéssel egyébként eloszlatható - látszatot keltette, mintha a másodfokú döntés indokai között is jelentkezne az egyébként kizárandó mérlegelési szempont.
- [17] A másodfokú bíróság valójában az elsőfokú ítélet téves jogi indokának mellőzésével döntött az összecszerűség kérdésében, elfogadva az ítélkezése alapjául az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket. Ezeket a mérlegelés körébe vont tényeket az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének a helyes alkalmazásával, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, ezért a másodfokú bíróság sem sértette meg az említett bizonyítékértékelési szabályt azok elfogadásával és mérlegelése körébe vonásával. Ezt egyébként a felperesek sem vitatták a felülvizsgálati kérelmükben. A felperesek azt sérelmezték, hogy noha a másodfokú bíróság a mérlegelhető körülmények köréből kirekesztette azt a szempontot (a felróhatóság fokát), amelyet az elsőfokú bíróság az ítélete indokolása szerint alapvetőnek (lényegében egyedüli tényezőnek) tekintett akkor, amikor túlzónak találta a kereseti követelés összegét, a másodfokú bíróság nem fejtette ki, hogy ehelyett mi vagy mik azok a körülmények, amelyek miatt maga is eltúlzottnak találta a követelések összegét. A felpereseknek ez a kifogása annyiban helytálló, hogy a másodfokú ítélet indokolása valóban nélkülözi az ítélkezési gyakorlat által kialakított összegekre való általános utalást alátámasztó eseti döntésekre való számszerű hivatkozásokat, amelyet viszont a felperesek a saját összecszerűségi álláspontjuk alátámasztása érdekében nem mulasztottak el.
- [18] A felülvizsgálati kérelmet nem az abban foglalt formállogikai okfejtés alapozza meg, hiszen a nem vagyoni kártérítés összege nem határozható meg tiszta matematikai műveletek elvégzésével, részelemek összeadásával és kivonásával. A nem vagyoni kártérítés összegét a bíróság mindig az adott eset összes körülményének együttes értékelésével kell olyan összegben meghatároznia, amely az okozott és elszenvedett sérelem, hátrány kiegyensúlyozására alkalmas. Ennek az egyensúlynak a hiányában sérelmet szenved a Pp. 355. §-ába foglalt teljes kártérítés elve, amire viszont már helytállóan hivatkoztak felülvizsgálati kérelmükben a felperesek.
- [19] A másodfokú bíróság helyesen vette figyelembe mindazokat a körülményeket, amelyeket az adott esetben értékelni kellett az összecszerűség körében, mégis a kialakult ítélkezési gyakorlattól (pl. Kúria Pfv.III.20.121/2014/6., Pfv.III.21.243/2012/10., Pfv.III.20.341/2008/4.) jelentősebb mértékben

eltérve határozta meg a felpereseket megillető nem vagyoni kártérítés összegét, ezzel megsértve a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdését. Ezért a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdésének alkalmazásával hatályon kívül helyezte a Kúria, és az elsőfokú ítéletet a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatva hozott a jogszabályoknak megfelelő új határozatot. Ennek során az első- és másodfokú eljárás költségei közül - nem érintve az első- és másodfokú ítéletek perköltségek viselésére vonatkozó rendelkezéseit - csak a többletköltségek megfizetésére kötelezte az alperest. Ezek a felpereseket megillető jogi képviselési munkadíjak, amelyek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés *a)* pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával határozta meg.

Záró rész

- [20] A felülvizsgálati kérelem eredményessége folytán a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperesek felülvizsgálati eljárási költségeinek a megfizetésére is. Ennek mértékét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján határozta meg. A felülvizsgálati illetéket az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Budapest, 2017. február 22.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző

HM